

σπρουπρόσουπου (ἐγεννήθη) αὐτόθ. Πβ. ἀσπρομού-
τσουνος 1. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἢ ὁ ἀναδεικνυόμενος εἰς
τὰς ἐνεργείας του ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος, συνήθως μετὰ
τῶν ρ. βγαίνω, βγάζω καὶ εἶμαι ἔνθ' ἄν.: Καταφέρει νὰ
βγαίνει ἢ κατάφερε νὰ βγῇ ἀσπροπρόσωπος. Ἐγὼ θέλω νὰ
εἶμαι ἀσπροπρόσωπος. Μ' ἔβγαλε ἀσπροπρόσωπο (ἐπιτυχὼν ἐν
τῷ ἐπιχειρηθέντι ἔργῳ δὲν ἔγινε παραίτιος ὅπως αἰσχυνθῶ,
δὲν μὲ ντρόπιασε) σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ὅποιους καλονπλη-
ρῶν' βγαίν' ἀσπροπρόσωπους (πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2, 550
κῆξ.) Θεσσ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Συνών. ἀσπροκά-
τιζης 2, ἀσπροκούτελος 2, ἀσπρομούτσουνος 2,
ἀντίθ. μαυροπρόσωπος, μουντζουρωμένος (ἰδ.
μουντζουρώνω).

ἀσπρόπωρος ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρόπουρους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. πῶρος.

Εἶδος χόματος λευκοῦ.

ἀσπρόρνιθα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ὄρνιθα.

Ἡ ἔχουσα λευκὸν τὸ πτίλωμα ὄρνις.

ἀσπρορράδικο τό, ἀμάρτ. ἀσπρορροῖδικο Πελοπν.
(Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ραδίκι.

Εἶδος κιχωρίου (cichorium) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων
(compositae).

ἀσπρόρραχος ὁ, Κύπρ. — ΔΠαντελ. Ἀγροτ. Λεξ. (λ.
καλυκοτόμη) — Λεξ. Βλαστ. 463 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ράχος.

Τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος 1, ὁ ἰδ.

ἀσπρόρριζα ἡ, Ἰων. (Σμύρν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ρίζα.

1) Εἶδος χόρτου μὲ ρίζαν λευκὴν Ἰων. (Σμύρν.) Κέρκ.
(Ἀργυράδ.) 2) Τὸ ραπάνιον Χίος.

ἀσπρορροδξά ἡ, ἀμάρτ. ἀσπρορροιδξά Πελοπν.
(Χατζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ροδξά.

Ποικιλία τοῦ δενδρώδους θάμνου ροιᾶς τῆς κοινῆς
(Punica granatum) τῆς τάξεως τῶν λυθρωδῶν (lythra-
ceae).

ἀσπρόρροκκα ἡ, ἀμάρτ. ἀσπρόρροκκα Στερελλ.
(Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ρόκκα.

Ἀσπραραπόσιτο, ὁ ἰδ.

ἀσπρορρομπόλα ἡ, Ζάκ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ρομπόλα.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς.

ἀσπρορρουχάδικο τό, σύνθηθ. ἀσπρορρουχάδικον
βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρορρουχοῦ κατ' ἀναλογίαν ἄλλων
ἐξ ἄρσεν. εἰς -ᾱς σχηματιζόμενων, ὅσον ἀσβεστᾱς-ἀσβε-
στάδικο, γαλατᾱς-γαλατάδικο, παπλωματᾱς-πα-
πλωματάδικο κττ.

Τὸ κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται ἢ πω-
λοῦνται ἀσπρόρρουχα.

ἀσπρορρουχιά ἡ, ἑνιαχ. ἀσπρορρουχία Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόρρουχο.

Τὸ σύνολον τῶν ἀσπρορρουχῶν ἔνθ' ἄν.: Ἐπαράγγειλε
τὸ βασιλόπουλλο νὰ τοῇ κάμουνε τὴν ἀσπρορρουχία (ἐκ παρα-
μυθ.) Ζάκ. Συνών. ἀσπρολόγι, ἀσπρολογιά.

ἀσπρόρρουχο τό, κοιν. ἀσπρόρρουχον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ροῦχο.

Τὸ ἐσωτερικὸν λευκὸν φόρεμα ἢ καὶ τὸ ἐκ λευκῆς ὀ-
θόνης κατεσκευασμένον πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, ὅσον σιν-
δόνιον, προσκεφάλαιον, προσόψιον, τραπεζομάνδηλον κττ.
Συνών. ἀσπρόσκοιτο, ἀσπροσυρμή.

ἀσπρορρουχοῦ ἡ, κοιν. ἀσπρορρουχοῦ βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόρρουχο καὶ τῆς καταλ. -οῦ ὡς
ἐξ ἄρσεν. ἀσπρορρουχᾱς.

Ἡ ράπτρια ἢ πωλήτρια ἀσπρορρουχῶν.

ἄσπρος ἐπιθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἄσπρους βόρ. ἰδιώμ. ἄσπος Θράκ. (Ταΐφιρ.)
ἄσπρους Σαμοθρ. ἄσπρο Ἀπουλ. (Καστριν.) Καλαβρ.
(Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας. Φερτ. κ.ά.) ἰάσπος Πε-
λοπν. (Καλάβρυτ.) ἄσπιρος Πάρ. ἄσπρσσσα Πόντ. (Κε-
ρασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσπρσσσα Πόντ.
(Χαλδ.) ἄσπερ' Τήν. ἄσπιρ' πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἄσπρος, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. asper.
Τὸ ἄσπιρ' κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγγου μεταξὺ
δύο συμφ. Πβ. μαύρη-μαύρ'-μαύιρ', λίμνη-λίμψ'-
λίμιψ' κττ. Ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βόρ. ἰδιώμ. 22.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Λευκὸς κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καστριν.)
Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας. Φερτ.) Πόντ.
(Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀσπρος σὰν τὸ γάλα. Ἀσπρη σὰν τὸ
χιόνι. Ἀσπρο κρασί-τυρί-ῆφασμα-ψωμί κττ. Ἀσπρα δόν-
τια-μαλλιά κττ. Ἀσπρο ξύλο (εἶδος ξύλου χρησιμοποιοιμέ-
νου εἰς τὴν ἐπιπλοποιίαν. Συνών. ἀσπρόξύλο). Ἀσπρο
κερί (τὸ ἐκ παραφίνης λευκὸν κηρίον) κοιν. Ἀσπρες μνί-
γες (αἱ νιφάδες τῆς χιόνος. Συνών. ἀσπρόμνιγες) πολ-
λαχ. Ἀσπρο μέταλλο (μεῖγμα 100 μερῶν κασιτέρου καὶ 10
μερῶν ἀντιμονίου καὶ χαλκοῦ) Ναύστ. Ἀσπρη γῆ (γῆ λευ-
κή. Πβ. ἀσπρογῆ) Χίος Ἀσπρο χῶμα (εἶδος λευκῆς γῆς
μὲ τὴν ὁποίαν ἀσπρίζουν οἱ ἀγγειοπλάσται ἐξωτερικῶς
τὰς χύτρας. Συνών. ἀσπρόχωμα) Σίφν. Ἀσπρο ἔλατο
(εἶδος ἐλάτης. Συνών. ἀσπροέλατο) Λεξ. Βλαστ. Ἀ-
σπρη ἀγκάθα (τὸ ἀσπράγκαθο 4, ὁ ἰδ.) ΘΧελδράιχ 51
Ἀσπρη ἄλεπου (τὸ δέρμα λευκῆς ἀλώπεκος) Ἀθῆν. Ἀ-
σπρος ἄστὸς (εἶδος ἀρπακτικοῦ ὀρνέου) ΓΠαράλ. Μετα-
ναστ. φυτ. καὶ ζώων 104. Ἀσπρο Σάββατο (τὸ πρῶτον
Σάββατον μετὰ τὸ Πάσχα. Συνών. Ἀσπροσάββατο)
Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.) Ἀσπρη σιγάτα ἢ ἄσπρος δρόμος (ὁ
Γαλαξίας) Θεσσ. (Βόλ.) Ἀσπρες παγωνιές (ὑγρὸς καιρὸς
μετ' αἰθρίων νυκτῶν μετὰ τὴν βροχὴν κατὰ τοὺς μῆνας
Ἀπρίλιον καὶ Μάιον) ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμπέλι 16
Ἀσπρες ἐλαῖες (αἱ ἄωροι ἐλαῖαι) Μυτιλήν. Ἀσπρα βερίκοκα
(εἶδος βερικοκῶν, τὰ ἄλλως τσαουλιὰ) Ἀθῆν. Ἀσπρο κούν-
τουρο (εἶδος σταφυλῆς) Ἰων. (Κρήν.) || Φρ. Ἀσπρη νύχτα
πέρασα (διήλθον τὴν νύκτα ἄγρυπνος). Ἀσπρο χαρτί μαῦρα
γράμματα (ἐπὶ ἀναλφαβήτων). Αὐτὸς κάνει τὸ ἄσπρο μαῦρο
(διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν) σύνθηθ. Ἀσπρος σὰν τὸ χιόνι
(ἠθικῶς ἄμεμπτος) πολλαχ. Πάντα μ' ἄσπρο πρόσωπο! (νὰ
εὐτυχῆς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σου!) Λεξ. Πόμπλετ. Τὸ μέ-
τωπό μου εἶναι ἄσπρο (εἶμαι ἠθικῶς ἀγνός) ΔΒουτυρ.
Μές στοὺς ἀνθρωποφ. 102. || Γνωμ. Ἀσπρος ἥλιος μαύρη
μέρα (ὅταν ὁ ἥλιος δὲν εἶναι κόκκινος κατὰ τὴν δύσιν,
τότε ἡ ἐπομένη ἡμέρα δὲν θὰ εἶναι καλὴ) Πελοπν. (Γέρμ.
Μεσσ.) Ἀσπρος ἥλιος, μαύρη ζέστη (συνών. τῷ προηγου-
μένῳ) Κέως Ἀσπρα γρόσια γιὰ μαῦρις μέρις (πρέπει νὰ
ἐξοικονομῇ τις χρήματα διὰ τὰς δυσκόλους περιστάσεις)
Μακεδ. (Βέρ.) Δούλευε 'ς τοῖς μαῦρες μέρες γιὰ νὰ 'χης 'ς τοῖς

ἄσπρες (ἐργάζου νέος διὰ νὰ ἔχῃς κατὰ τὸ γῆρας) Αἴγιν.
 Ἀσπρο ἄλλογο καὶ νῆον ἀφέντη ποτὲ μὴ δουλέψῃς (διότι
 εἰς ἀμφοτέρους εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσῃ τις) Ἡπ.
 || Παροιμ. Ἀσπροι σκύλλοι, μαῦροι σκύλλοι ὅλοι μὴ γένῃ
 εἶναι (οἱ φύσει συγγενεῖς δὲν διαφέρουν κατὰ τὸν χαρα-
 κτήρα) πολλαχ. Ἐμπα ὅς τὰ γυφτόπουλλα καὶ διάλεξε τ' ἄ-
 σπρύτερα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Ἀσπρος
 γεννιέτ' ὁ κόρακας τοαὶ μαῦρος καταντάει (ἐπὶ ἀσταθείας
 τῆς ἀνθρωπίνης τύχης) Θήρ. κ.ά. Εἶδες ἄσπρα πρόβατα;
 — Μηδ' ἄσπρα μηδὲ μαῦρα (ἐπὶ τῶν ἐπιμελῶς ἀποφευγόντων
 νὰ ἀναμειγνύωνται εἰς ξένους ὑποθέσεις) Θήρ. (Οἶα) Τ' ἄσπρα
 πρόβατα παντρέυ' νι τὰ μαῦρα κούτσουρα (διὰ τῶν χρημάτων
 ἀποκαθίστανται καὶ αἱ πλέον δύσμορφοι κόραι) Αἰτωλ.
 | Αἰνίγμ. Ἀσπρο ἄσπρο σὰν ἄβγό, στρουμπουλὸ σὰν τὸ πιπέρι
 (τὸ μαργαριτάρι) Μεσσ. Ἀσπρου ἄσπρου σὰν τυρὶ κὶ τυρὶ
 δὲν εἶναι, ὅς τὰ λιβάδια περπατεῖ κὶ ἀρνὶ δὲν εἶναι (ὁ γλᾶρος)
 Λήμν. Ἀσπρεσσα κοσσοῦ ὅς τὴν ἡγῆν φωλάς (τὸ σκῆρδον)
 Πόντ. Ἀσπρος κάμπος μαῦρα βόδια (ὁ γραμμένος χάρις)
 κοιν. Ἀσπρος γεννήθηκα καὶ μαῦρος γέρασα (τὸ ξυλοκέρα-
 τον) Πελοπν. || Ἀσμ.

Ἀσπρ' εἶσαι σὺ κὶ ἄσπρα φορεῖς, ἄσπρ' εἶν' ἡ φορεσά σου
 κὶ ἄσπρα λουλούδια πέφτουνε, μικρὴ μου, ὅς τὴν ποδὲά σου
 Κρήτ.

Σήμερα 'ν' ἄσπρος οὐρανός, σήμερα 'ν' ἄσπρη μέρα,
 σήμερα στεφανώνεται ἀστὸς τὴν περιστέρα
 ἄγν. τόπ. — Ποίημ.

Ἀγγελικεῖα παρηγοριὰ ὅς τ' ἄσπρα τὰ γερατειά του
 ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 36: Μεταφ. φρ. Ἀσπρη μέρα (ἡμέρα εὐ-
 τυχίας) σύνθηθ. Ἀσπρον ζῆσ' (ζωὴ εὐτυχής) Χαλδ. Ἀσπρα
 γέλια (τὰ προερχόμενα ἐκ χαρᾶς) Πελοπν. (Δημητσάν.) β)
 Ἀργυροῦς, ἐπὶ νομισμάτων Κρήτ.: Ἀσπρη μονέδα. Ἀσπροι
 παῖδες (ἀργυρὰ νομίσματα). Ἀντίθ. μαύρη μονέδα
 (χαλκὰ νομίσματα). 2) Ὡχρός, κίτρινος (Χαλδ. κ.ά.):
 Ὁ πρόσωπος αὐτ' ἐέντον ἄσπρον παννίν.

Β) Οὐσ. 1) Οὐδ. α) Τὸ λευκὸν χρῶμα κοιν.: Τὸ
 ἄσπρο λερώνει γρήγορα. Εἶναι ντυμένος ὅς τ' ἄσπρα. Φορεῖ
 ἄσπρα κοιν. Ἐνέλλαξεν κ' ἐφόρεσεν ἄσπρα Πόντ. (Κερασ.
 Χαλδ. κ.ά.) || Φρ. Τοῦ ῥριξε ὅς τ' ἄσπρο ἢ ἄσπρο (ἐψήφισεν
 ὑπὲρ αὐτοῦ) σύνθηθ. Βάλ-λω τὸ μαῦρον πά' ὅς τ' ἄσπρον (γράφω)
 Κύπρ. β) Τὸ λευκὸν μέρος πράγματός τινος σύνθηθ. καὶ
 Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τ' ἄσπρο τ' ἄβγοῦ - τοῦ ματιοῦ
 κττ. σύνθηθ. Τ' ὦβοῦ τ' ἄσπρον Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Διὰ τὴν
 σημ. πβ. ἀρχ. λευκός Ἀριστοτ. Ζῶων ἱστορ. 1,10,4 «ὀφθαλ-
 μοῦ τὸ λευκόν» καὶ 6,2,7 «τοῦ ὦοῦ τὸ λευκόν». γ) Πρό-
 βατον χωρὶς μαῦρα στίγματα Νάξ. δ) Εἶδος σύκου Κί-
 μωλ. Κρήτ. (Σέλιν.) Σίφν. ε) Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς
 Θήρ. 5) Ποικιλία σίτου Μακεδ. (Βέρ.) Συνών. ἄσπρο-
 σίταρο 1, ἄσπροσίτι 1, ἄσπροσίτος. 6) Ὁ κασσί-
 τερος ἐν τῇ συνθηματ. γλώσσῃ Θράκ. (Ὁρτάκ.) η) Τὸ
 νεφέλιον τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.
 Χαλδ.): Ἀς σὰ πολλὰ κλαίητα ἔρθεν ἄσπρον ὅς σ' ὀμμάτ' ν'
 αὐτ' Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἐν χειρογρ. Ἀθω τοῦ ἔτους 1613
 «ὅταν ἔχῃ ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἄσπρον». Συνών. ἰδ.
 ἐν λ. ἄσπράδα 1 γ. θ) Τὸ φόν Θράκ. (Διδυμότη.) Χίος.
 Συνών. ἄσπριλάδι 3. ι) Τὸ ὀρυκτὸν λευκόλιθος Μα-
 κεδ. (Χαλκιδ.) ια) Μία τῶν τριῶν μορφῶν τοῦ οἶνο-
 πνεύματος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ιβ) Τὸ ναρκωτικὸν ἡρώιν
 ἢ κοκαΐνη ὡς ἔχον λευκὸν χρῶμα Πειρ.: Ἀπὸ τὸ ἄσπρο
 κατάντησε σ' αὐτὸ τὸ χάλι. ιγ) Τὸ ἄλλοτε ἐν χρήσει ἐλά-
 χιστον Τουρκικὸν κερμάτιον ἀποτελοῦν τὸ 1/3 τοῦ ἀργυ-
 ροῦ παρὰ σύνθηθ. καὶ Καπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.
 κ.ά.) Τουακων.: Φρ. Γνωστός σὰν κάλικο ἄσπρο (ἐπὶ πασι-

γνώστου ἀνθρώπου). Ἀσπροῦ δουλειὰ (ἐργασία μικρᾶς ἢ
 οὐδεμιᾶς ἀξίας). Αὐτὸς ἄσπροῦ δουλειὰ δὲν κάνει (οὐδόλως
 ἐργάζεται ἢ ἡ ἐργασία του εἶναι ἀνευ ἀξίας). Ἀσπροῦ ἀνθρω-
 πος (μικρᾶς ἢ οὐδεμιᾶς ἀξίας ἀνθρωπος). Δὲν ἔχω ἄσπροῦ
 διάφορο (δὲν ἔχω οὐδὲν ὄφελος). Ἀσπροῦ ντροπὴ δὲν ἔχει (δὲν
 ἔχει τὴν ἐλαχίστην αἰδῶ). Τὸν ἔκανα ἀπ' ἄσπροῦ (τὸν καθύ-
 βρισα, τὸν ἐξηυτέλισα) πολλαχ. Τοῦν ἔκαμα δυὸ ἄσπροῦ ἢ δυὸ
 λεφτὰ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μακεδ. (Κοζ.) Ἐγενήκαμε
 ἀπὸ ἄσπροῦ (ἐρίσαντες ὑβρίσαμεν ἀλλήλους) Μακρυγ. Ἀ-
 πομν. 2,141 Ἐναν ἄσπρο καὶ πάλι κοῖμα ὅς τ' ἄσπρο (ἐπὶ πραγ-
 μάτων ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας) Θήρ. (Οἶα) || Παροιμ. Χίλια
 λόγια ἓνα ἄσπρο (τὰ πολλὰ λόγια, ὅταν λέγωνται ἀστόχως, δὲν
 ἔχουν καμμίαν ἀξίαν) πολλαχ. Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τ' ἄσπρο του,
 ἄσπρο δὲ λογιέται (ὁ μὴ ἐκτιμῶν ἀλλὰ σπαταλῶν τὴν περιου-
 σίαν του εἶναι ὡς νὰ μὴ ἔχῃ τοιαύτην) Πάρ. Ἐχεις ἄσπρα
 καὶ φλουριὰ, ἔχεις καὶ καλὴ καρδιά Λεξ. Δημητρ. Δυὸ ἄσπρα
 δίνει ἢ γραιὸ νὰ μπῇ, δέκα δίνει νὰ μὴ βγῇ (ἐνν. ἀπὸ τὸν χο-
 ρόν. ἐπὶ τοῦ ἀποποιουμένου τι κατ' ἀρχάς, εἴτα δὲ μὴ θέλον-
 τος νὰ τὸ ἀφίσῃ) Αἴγιν. 15) Νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς
 πέντε λεπτὰ Κορσ. 16) Τὸ ἀργυροῦν Τουρκικὸν νόμισμα
 μετ' ἐπὶ ἐς ἰσοδυναμοῦν πρὸς εἴκοσι ἀργυρὰ γρόσια Μα-
 κεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Ματζούκ. Χαλδ.) 17) Πληθ. ἄσπρα,
 χρήματα ἐν γένει κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Τραπ.
 Χαλδ.): Φρ. Ἐχει ἄσπρα (εἶναι πλούσιος) πολλαχ. || Παροιμ.
 φρ. Τοῦρκον εἶδες; ἄσπρα θέλει. Κὶ ἄλλον εἶδες; κὶ ἄλλα θέλει
 πολλαχ. Τ' ἄσπρα ξυπνοῦ δὲν ἀωμάτη (ἢ ἐπιθυμία τοῦ κέρ-
 δους καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον δραστήριον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 || Παροιμ. Τ' ἄσπρα κατεβάζουν τ' ἄσπρα (ὁ ἔχων χρήματα
 δύναται τὸ πᾶν) σύνθηθ. Ἀσπρα ὅς τὸ πονγγί, ψάγια ὅς τὸ
 βουνὶ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Τ' ἄσπρα βγάνουνε
 τὸ κρέας ἀπὸ τὸ τσικάλι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν.
 (Μάν.) Τ' ἄσπρα λαλοῦν, τ' ἄσπρα μιλοῦν, τ' ἄσπρα 'ν' ποῦ
 κουβεντιάζουν (τὰ χρήματα διέπουν πάντα τὰ ἀνθρώπινα)
 ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 61,123

Δὲ μὲ τιμοῦν τὰ ἄσπρα μου ὡς μὲ τιμοῦ τὰ ροῦχα
 αὐτόθ. 346,2. Ὅποιος δὲν ἔχει ἄσπρα ὅς τὸ πονγγί, ἃς ἔχῃ μέλι
 ὅς τὸ σιόμα (ὁ πτωχὸς πρέπει νὰ εἶναι περιποιητικὸς) Ζάκ.
 Για τοὶ μαῦρες μέρες τὰ 'χουν τ' ἄσπρα Κρήτ.

Τ' ἄσπρα κάνουν τὸν ἀκριβὸ φτηνόν, τὸ γέρο παλληκάρι,
 κάνουν καὶ τὸν ἀνέξερο νὰ ξέρῃ πᾶσα χάρι
 αὐτόθ. 293,126 || Ἀσμ.

Τ' ἄσπρα πουλῆσαν τὸ Χριστό, τ' ἄσπρα πουλοῦν καὶ σένα
 δημῶδ.

Φωτιὰ νὰ πέσῃ ὅς τ' ἄσπρα μου, φωτιὰ καὶ ὅς τὰ καλά μου,
 τὸν ἄντρα ποῦ μοῦ δώκετε δὲν εἶναι τῆς καρδιᾶς μου
 Ἰων. (Κάτω Παναγ.) 2) Θηλ. α) Λευκὴ αἰξ Κρήτ.
 Κύπρ. β) Εἶδος συκῆς Κρήτ. γ) Τέφρα Καλαβρ.
 (Καρδ. Μπόβ.) δ) Τὸ ναρκωτικὸν ἡρώιν ἢ κοκαΐνη ὡς
 ἔχον λευκὸν χρῶμα Πειρ. Τὸν πιάσανε ποῦ ἀγόραζε ἄσπρη.
 ε) Γενικ., τῆς ἄσπρης, ἐορτὴ καθ' ἣν οἱ χωρικοὶ δὲν
 ἐργάζονται διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ βλάβη εἰς τοὺς ἀγρούς των
 Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσπρος Θράκ.
 Στερελλ. Ἀσπρος Σκιάθ. Ἀσπρο Σκιάθ. Σῦρ.

Ἀσπροσάββατο τό, Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. Σάββατο.

Τὸ πρῶτον Σάββατον μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα,
 τὸ Σάββατον τῆς Διακαινισίμου Ἑβδομάδος.

ἄσπροσάκκουλλο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄσπρο, δι' ὃ ἰδ. ἄσπρος, καὶ σακ-
 κούλλι.

Σακκούλλι ἦτοι βαλλάντιον πρὸς φύλαξιν χρημάτων:

